

Tolkningsfrågor

- 1) Ska artikel 90.1 i rådets direktiv 2006/112/EG⁽¹⁾ av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt tolkas så, att den utgör hinder för en nationell lagstiftning, såsom den lagstiftning som är aktuell i det nationella målet, enligt vilken ett läkemedelsföretag som enligt ett frivilligt avtal erlägger betalningar till det statliga sjukförsäkringsorganet som bygger på den omsättning som företaget erhållit för läkemedel och företaget således inte behåller hela ersättningen för dessa produkter, inte har rätt att i efterhand nedsätta beskattningsunderlaget enbart på grund av att betalningarna inte sker på ett sätt som fastställts på förhand i dess affärspolicy eller främst i marknadsföringssyfte?
- 2) Om fråga 1 besvaras jakande: Ska artikel 273 i rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt tolkas så, att den utgör hinder för en nationell lagstiftning, såsom den lagstiftning som är aktuell i det nationella målet, enligt vilken det för att beskattningsunderlaget ska kunna nedsättas i efterhand krävs en faktura utställd på den som har rätt till ersättning som visar att den transaktion som ger rätt till denna ersättning har ägt rum, när den transaktion som medger att beskattningsunderlaget nedsätts i efterhand är vederbörligen dokumenterad och kan kontrolleras i efterhand, delvis bygger på offentliga och officiella uppgifter samt möjliggör en riktig uppbörd av skatten?

⁽¹⁾ EUT L 347, 2006, s. 1.

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Fővárosi Közigazgatási és Munkügyi Bíróság (Ungern)
den 9 november 2019 – NJ mot Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság**

(Mål C-740/19)

(2020/C 95/11)

Rättegångsspråk: ungerska

Hänskjutande domstol

Fővárosi Közigazgatási és Munkügyi Bíróság

Parter i det nationella målet

Sökande: NJ

Svarande: Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság

Tolkningsfrågor

1. Ska artikel 47 i stadgan om de grundläggande rättigheterna och artikel 31 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/32/EU⁽¹⁾ (nedan kallat förfarandedirektivet), mot bakgrund av artiklarna 6 och 13 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna tolkas så, att en medlemsstat får garantera ett effektivt domstolsskydd även för det fall domstolarna i denna stat inte kan ändra beslut i asylförfaranden, utan endast kan upphäva dem och förordna att ärendet ska handläggas på nytt av den administrativa myndigheten?
2. Ska artikel 47 i stadgan och artikel 31 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/32/EU (nedan kallat förfarandedirektivet), ånyo mot bakgrund av artiklarna 6 och 13 i Europakonventionen, tolkas så, att en nationell lagstiftning är förenlig med dessa bestämmelser när det i denna lagstiftning föreskrivs en tvingande och enhetlig frist om totalt 60 dagar för domstolsförfaranden i asylärenden, oberoende av den berördes individuella situation och utan möjlighet att beakta vare sig de särskilda omständigheterna i målet eller möjliga bevisvärigheter?

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/32/EU av den 26 juni 2013 om gemensamma förfaranden för att bevilja och återkalla internationellt skydd (EUT L 180, 2013, s. 60)